
Een onschuldig tafereel bij de ontbijttafel loopt uit op een macaber drama. Niet alleen mussen blijken cultuurvolgers te zijn.

Guus van der Poel

Mussen voeren is niet zonder risico

Terug van vakantie probeer ik altijd zo snel mogelijk weer in het gewone ritme te komen. Onderdeel van dat gewone ritme is het dagelijks voeren van de buurtmussen. Ik doe dat altijd tussen 8 en 9 uur 's-ochtends en ontbijt dan zelf gelijk met ze mee: ik aan de cruesli met yoghurt, zij vier handen van een mengsel van graan en kleinere zaden op het straatje in mijn

achtertuint. Hoewel ik 14 dagen was weggeweest, waren de mussen hun ontbijtbuffet aan de Bührmannlaan in Weesp nog niet vergeten. Binnen enkele minuten was het gebruikelijke clubje van ongeveer veertig mussen weer aanwezig en dat bleef de dagen erna ook zo. Het is om 8 uur verzamelen in de struiken langs het straatje en geduldig wachten tot het ontbijt

geserveerd wordt. De struiken worden tijdens het eten regelmatig gebruikt als schuilplaats bij vermeend onraad, maar meestal is het loos alarm en strijkt de meute weer snel neer op het voer.

Maar maandag 9 september ging er iets mis. Hier volgt een verslag van minuut tot minuut.

Om kwart voor negen gaat mijn vrouw op de fiets naar yoga en voer ik tegelijkertijd de mussen. Ze worden hoe langer hoe brutaler, want ze zitten al op de grond voordat mijn vrouw met haar fiets de tuin uit is en de poortdeur achter zich heeft dicht gedaan. Ik laat de keuken deur op een kier staan om de mussen achter mijn ontbijttafel te kunnen horen. Ik tel ze: het zijn er weer veertig en ga zitten eten. Ik hoor ze een paar keer opvliegen en kijk af en toe om te zien of alles goed gaat. Er komen twee Turkse tortels bij, maar het is kennelijk geen stel want één wordt er steeds weggejaagd.

Plotseling hoor ik de meute opvliegen ongewoon luid krakélend. Ik kijk weer naar buiten (het is inmiddels 9 uur) en zie een sperwer wegvliegen, zo te zien zonder prooi. De mussen zitten met zijn allen in de hulststruik en zijn doodstil! Een minuut later strijkt de sperwer op de schoorsteen neer van één van de huizen van het rijtje achter. Ik pak mijn kijker en zie hem duidelijk in de richting van onze tuin kijken. Nog steeds geen

mus te zien en de sperwer vertrekt.

Om 11 uur weer groot spektakel. Ik kijk naar buiten en zie een fel sperweroog tussen de bladeren van de sering. De sperwer verlaat de struik en landt midden op het straatje met een mus in één van zijn poten. Hij gaat met beide poten op de mus staan en kneedt hem als het ware. Hij begint vervolgens de kop van de mus van veren te ontdoen. Het is duidelijk dat de mus nog leeft, hoewel hij zich niet verzet en geen geluid maakt. De sperwer trekt een paar maal hard aan de kop, waarna de mus nog één keer spartelt. Bij de volgende bewerking van de kop, hangt het kopje helemaal slap en is de

mus blijkbaar dood. De sperwer slaagt erin de schedel te villen en peuzelt de hersenen en de rest van de kop en de nek in een aantal happen op. Na een minuut of tien kijkt de sperwer plotseling een aantal malen scherp om zich heen en vliegt weg met medeneming van de prooi. Allen wat veertjes blijven achter, die snel verwaaïen. Binnen de minuut is er geen spoor meer te bekennen van het drama dat zich zojuist voor mijn ogen heeft afgespeeld.

De hele verdere ochtend blijven de mussen in de struiken zitten, af en toe luid alarmerend, maar als ik ga kijken kan ik de bron van hun ongerustheid geen enkele keer ontdekken. Pas in de loop van de middag keert de rust weer en hervatten de mussen hun normale doen en laten. Ik hoop niet dat de sperwer er een gewoonte van gaat maken om op deze manier als ongenode gast aan de ontbijttafel aan te schuiven, want dan zullen de mussen rond mijn huis het voortaan in het belang van hun eigen veiligheid zonder ontbijt moeten stellen!